

лексичні одиниці, перевизначити мету подальшої роботи з ними, скорегувати свій освітній шлях.

По завершенні рольової гри слідує мотивуюча оцінка учителем участі кожного учня в підготовці і проведенні конкретної рольової гри.

Список використаної літератури

1. Гольдштейн Я.В. Метод активизации как условие повышения эффективности педагогической деятельности. Активизация учебной деятельности. вып. 2./ под ред. Г.А. Китайгородской. М., 1982. С.45-53.

2. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика : підручник для студ. класичних, педагогічних і лінгвістичних університетів. Бігич О. Б., Бориско Н. Ф., Борецька Г. Е. та ін. / під заг. ред. С. Ю. Ніколаєвої. К. : Ленвіт, 2013. 590 с.

3. Создание и проведение ролевых игр на английском языке; методические рекомендации для преподавателей: сост. И. Б. Васильева, В. М, Шафоростова; Гос. ун-т Высшая школа экономики. М.: Изд. дом ГУ ВШЭ, 2005. 38 с.

4. Falla T., Davis P. Solution Upper-Intermediate. Oxford University Press, 2013. 144 p.

Анжела Кучер (м. Вінниця)

ОБРАЗ ОПОВІДАЧА В РОМАНІ М. ЗУЗАКА «КРАДІЙКА КНИЖОК»

Образ оповідача в художньому творі досить часто є предметом вивчення літературознавців. Без подібного аналізу дослідження роману М.Зузака «Крадійка книжок» виглядає неповним, адже оповідач у творі більш ніж нестандартний. Оповідь у романі ведеться від імені Смерті, яка позиціонується у творі як істота чоловічого роду (на відміну від звичної у слов'янських мовах ідентифікації слова «смерть» як іменника жіночого роду). Саме це затемнює постать оповідача на початку роману і вкрай дивує читача, коли ця постать нарешті перестає бути таємною. Смерть постає у творі як оповідач олюднених,

всезнаючий, всевидячий, рефлексуючий, який досить виразно описує різноманітні сцени та емоції, коментує вчинки та почуття людей.

Смерть показана надзвичайно індивідуалізовано.

Він має власні коментарі щодо своєї зовнішності. По-перше, він передбачає, що всі судять один одного (включаючи смерть) за зовнішнім виглядом без сумнівів. По-друге, Смерть стверджує, що люди, які не довіряють, підозрюють або вбивають один одного, є «справжніми вбивцями». Його творче застосування дзеркала відображає справжнє обличчя жорстокості людини. Ось чому обличчя Смерті не схоже на череп; саме люди служать жахливими вбивцями.

Смерть у Зузака розуміє кохання, адже саме це впливає з його описів стосунків між Лізель та Руді.

Незвичний оповідач здатний до філософських умовиводів. Він дуже добре знає людей, аналізує їхню силу опиратися смерті, триматися за життя і, надзвичайно поважаючи таких людей, відступає перед їхньою енергією та життєстійкістю (саме це ми бачимо, коли Смерть відступає, спостерігаючи боротьбу непритомного Макса за життя), натомість фактично без жалю забирає душі тих, хто здається.

Як талановитий художник, що використовує кольори для візуалізації різних аспектів війни, Смерть також виступає як досвідчений оповідач історії, використовуючи метафори для збагачення всієї своєї розповіді.

Його описи зазвичай наповнені барвистими візуальними ефектами, і кожен чудовий колір, який використовує Смерть, розкриває значні деталі історії.

Впродовж всього твору Смерть виступає як рефлексуючий герой, який постійно аналізує свої власні вчинки, емоції та переживання. Функція Смерті – забирати душі померлих. І тут він поводить себе надзвичайно трепетно, адже вивільняє кожну душу дбайливо, бере тіло, ставши на коліна, постійно сварить себе за зайві чутливість, співчуття до померлих. Він, як ніхто, відчуває трагедію, розуміє, що переживає людина, яка втратила рідного, близького.

Під кінець остаточних бомбардувань Смерть в останній раз бачить Лізель. Вулиця Гіммель знищена на частини. Смерть жаліє Лізель, адже бомбардування знищило всіх її рідних, але його робота – прибирати мертвих, а не втішати живих. Ставши свідком катастрофи, Смерть зазначає: «На вулицях розривалися

жилки. Кров текла, поки вона не висохла на дорозі, а тіла застрягли там, як карча після потопу. Вони були склеєні, кожен останній з них. Пачка душ. Це була доля? Нещастя? Це те, що їх так склеїло? Звичайно, ні. Не будемо дурними. Це, мабуть, мало більше спільного з нанесеними бомбами, кинутими людьми, що ховалися в хмарах» [1, с. 12].

Замість того, щоб виконувати свій обов'язок механічно, Смерть розмірковує над трагедією, яка є результатом дурості та жорстокості людей. Мислення, яке, як вважають, є унікальним для людини, також є важливим атрибутом Смерті.

З іншого боку, Смерть багато в чому розглядає негативну природу людини щодо упередженості відносно інших. Коли смерть з'являється в Освенцимі і стикається з деякими французькими євреями, він каже: «Вони були французами, вони були євреями, вони були тобою» [1, с. 350]. Для смерті люди всіх рас є, мабуть, однаковими. Стражданням євреїв слід співпереживати. Євреї не обирають бути євреями. Саме Гітлер збільшує відмінності між расами, і все це має значення при зміні расової ідентичності. Смерть запитує, чому різні раси людства треба розділяти і чому вони продовжують вбивати одне одного.

Щоб ще більше продемонструвати негативні сторони людини, Смерть критикує цінність своєї роботи. Хоча ніхто не може його замінити, він робить все можливе, щоб виконати покладену на нього важку працю. «Для мене війна — це як новий бос, який очікує неможливого. Він стоїть через ваше плече, повторюючи одне, невпинно: «Зробіть, зробіть це». Так ви працюєте важче. Ви отримуєте роботу. Бос, однак, не дякує вам. Він просить більше» [1, с. 309].

Світ, жорстокий настільки, що навіть смерть співчуває людям, які стають жертвами інших людей, не має права на існування – такий вирок автора.

Список використаної літератури

1. Зусак М. Книжный вор / Маркус Зусак ; [пер. с англ. Н. Мезина]. М.: Эксмо, 2014. 560 с.
2. Тресиддер Дж. Словарь символов; [пер. с англ. Палько С.]. М: ФАИР-Пресс, 1999. 444с.
3. Talbot, B. Fists and Words: Fighting to Define Identity in the Works of Markus Zusak.